

Deia Marcel Conche: "L'amor pren necessàriament partit per el feble contra el fort"

Dg, 29/01/2012 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Torno a ser aquí després d'uns mesos de silenci. No he marxat, simplement els hi de de dir que a vegades em costa parlar, expressar-me. Una cosa es la tasca professional de cada dia, però descriure determinades fets i exposar sentiments íntims se'm fa muntanya amunt. Espero que m'acceptin com soc i encara que porto tota la vida escoltant una tornada que diu "no siguis així, no pots ser tant antipàtic", intento fer l'esforç, però me'n adono que quan no em surt res, no em surt. Ara ho he dit amb la voluntat de demanar-vos excuses per aquest silenci.

Marcel Conche es un filòsof francès, professor emèrit de la Sorbona, guardonat per l'Acadèmia Francesa amb una obra nombrosa. Aquest any en farà 90 i en el nostre país no es "popular" si sortim del camp de la filosofia. Però te un llibret, traduït al castellà per Susana Lauro i editat per Gedisa el 2008, que es diu "Del amor. Reflexiones descubiertas en un viejo cuaderno de dibujo", d'on hi tret la frase incompleta del títol.

Es just que la coneixien completa. Diu (en la traducció castellana), "El amor, cuando puede elegir, toma necesariamente partido por el débil contra el fuerte, el pobre contra el rico, el desesperado contra el triunfador; es decir, el partido de los hambrientos, de los negros, de los "humillados" y "los ofendidos", etcétera. Nos obliga a tomar partido con el fin de que todos obtengan las dichas de la existencia y la paz".

Cada vegada que escolto que Déu es amor, que Deu ens estima, em trenco el cap pensant quin amor es el que ens professa Deu. Molt més quan es un amor que volem compartir amb tots aquells que ens envolten, siguin o no creients. Però no es un amor com el que sentim en la nostra adolescència, quan som uns "préssecs", ni tampoc el que donem a les nostres parelles a vegades ple de retrets sinó D'indiferències. Quin amor?

Marcel Conche no ens parla de l'amor de Déu, però ens permet -almenys a mi- transitar per aquest camí: "Amar: dar, darse -diu en el llibret- hasta quedarse sin nada: lo máspreciado que teníamos nos abandona. Nos despojamos de todo, como para la muerte. La muerte nos priva de todo; por amor nos privamos de todo". Es tan gran la defensa que fa de l'amor, que no dubta en enfrontar-se a

Jean-Paul Sartre. Diu que segons Sartre, l'experiència del amor es un fracàs. I afegeix: "Parece (Sartre) no conocer la felicidad de ayudar al otro a revelarse a sí mismo, a crecer en fuerza y en seguridad, a crearse".

Defenso aquest amor del que ens parla Conche en la frase del inici: la d'un amor compromès, arrelat, no indiferent, aquest amor tant difícil de complimentar, on la natura humana no ens hi permet arribar, on les relacions socials ens dificulten apropar-nos, un amor que necessitem per sentir-nos feliços. Diguem-ho, la vida sense amor, es una cosa que passa de banda.